

ဘာသာပြန်သူ - သူရ

စားသမားမဟုတ်သော **ဧည့်သည်များ**

စာစဉ် - ၁၀

အပိုင်း-၁၁၁

(အရသာရှိသော အစားအစာအတွက်)

လင်းစွမ်းအင် ပြန်ဖြည့်သည့် အစီအရင်မှ ကျင်းရှိများ ၏ စွမ်းအင် က ဇိုမို ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စီးဝင်နေသော်လည်း လျင်မြန်စွာပဲ ကုန်ခန်းသွားသည် သာ။ အဝင်ထွက် အသုံးက ပိုများ နေသည် လေ။ အစီအရင်အတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုမက ရှိသော်လည်း ဇိုမိုက ယခု ဓာတ်ကြီးငါးပါး အားပြန်ဖြည့်သည့် နည်းက သူ့အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင် နိုင်သည့်နည်းပင်။

လင်းစွမ်းအင်များက တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရောက်လာသဖြင့် သူ၏ သွေးကြောများ တောင် နာကျင် မိလေသည် ။ သို့သော် ထို လင်းစွမ်းအင်များ သည် လည်း ဝင်လာသည် ထက် နှစ်ဆအမြန်နှုန်းနှင့် ကုန်ခန်းသွားရသည် သာ။ အားအင်ချည့်နဲ့ လာလေပြီ။ သွေးကြောများ စုတ်ပြခြင်းနှင့် အားအင် ချည့်နဲ့ ခြင်းတို့ က ပူးပေါင်းပြီး ဇိုမိုကို ဒုက္ခပေးနေပြီ။ မိုအခြေအနေက သူ၏ သွေးကြောများကို သန်မာစေပေမဲ့ ဇိုမို ရူးသွပ်လှနီးပါး ဖြစ်နေရသည် ။

ရူးသွားလို့ မဖြစ်မှန်း သူ သိပါသည် ။ ဆံခြည်တစ်မျှင် လောက်တောင်မှ လှုပ်ရှားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ အနည်းငယ်မျှသော လှုပ်ရှားမှုက ခနော်ခနဲ့ ငှဆတိုး မီးအင်း အစီအရင်ကို ပြိုပျက် သွားစေနိုင်သည် ။

ထိုအချိန်မှာ တောက်ပပြီး နူးညံ့သည့် ကြာစေ့က ခုခံနိုင်ခြင်း အလျှင်းမရှိတော့။ အရောင် အဆင်းလည်း မရှိ မြင်လည်း မမြင်နိုင်သော အဆိပ်က အခန်းတွင်းရှိ လူများကို အလွတ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်သော သူကလည်း အဆိပ်ပြီးနေသည် မဟုတ်။

အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားရာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ တောင်တိတ်တဆိတ် စီးကျနေသည် ။

ဇိုမိုက ဒါတွေကို သတိမထားမိပါ။ သူ၏ ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံးများက အဝိုင်းသား ဖြစ်နေပြီး မီးပိုးလောင်းအိမ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ယခုတော့ တောက်ပနေသည့် ကြာစေ့က အတွင်းမှာ ရှိတာကို ဖော်ထုတ် ပြသနေသည် ။

အလင်းရောင် ပိုးလောင်းအိမ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်နေသော မီးမျှင်တန်း ၁၆ခုနှင့် ဖွဲ့စည်းထားလေသည် ။ အလွန်အမင်း အေးစက်သော စွမ်းအင်များကို ထုတ်လွှတ်နေပြီး ကြာစေ့မှ အဆိပ်များကို အလွတ်မခံပဲ အဘက်ဘက်မှ ဖိနှိပ်ထားသည် ။ ကြာစေ့၏ အခွံများ ကွာသွားသည် နှင့် အမျှနင်းမိုင်၃ယောက် ထိတ်လန့် လာပြီး အသက်ရှူ ကလည်း မြန် လာလေသည် ။

"ဖျောက်"

ဓာတ်ကြီးငါးပါး လင်းစွမ်းအင် ပြန်လည် ဖြည့်တင်းရေး အစီအရင် လုပ်ထားသည့် ကျင်းရှိ၅တုံးက တစ်ပြိုင်နက် ဖုံလုံး၅လုံး ဖြစ်သွားရသည် ။ အားလုံး မျက်နှာပျက် သွားကြသည် ။ ကျရှုံးသွားပြီလား။

ဖုန်လုံးများ ထဲမှ ဇိုမိုလက်ကျန် ရှိသမျှ အင်အားများ ဖြင့် ဟိန်းလိုက်သည် ။

"အား..."

မီးပိုးလောင်းအိမ် ပျောက်ကွယ် သွားသည် နှင့် တောက်ပပြီး နူးညံ့သည့် ကြာဆံက ဘယ်အချိန် ကတည်းက ပြင်ဆင်ထားမှန်း မသိသည့် သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှ ကျောက်စိမ်း ပုလင်းထဲသို့ ကွက်တိကို ဝင်ရောက်သွားချိန်မှာ ညာဘက်လက်က လျှပ်ပြက် လိုက်သည့်အလား ဖော့ဆိုကို ဆို့လိုက်သည်။ ။ ဖုန်လုံးများ အနည်ထိုင် သွားချိန်မှာ တော့ သနားစရာ အခြေအနေ ဆိုက်နေသည့် ဇိုမိုကို မြင်တွေ့လာရသည်။ ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖုန်မှုန့်များက ဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ ထွက်နေသော သွေးများက ဖုန်မှုန့်များ နှင့် ရောသွားပြီး ကြောက်စရာ အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ ။

"အောင်မြင်တယ်"

ဇိုမို ညာလက်မှာ ကိုင်ထားသော ကျောက်စိမ်း ပုလင်းကို ရှေ့မှာ ချထားလိုက်သည်။ ။ သူ့အသံက တိုးတိမ်နေပြီး မည်မျှ အားနည်းနေသည် ဆိုတာကို ပြသနေ၏။

ဝတ်ရုံနီနှင့်လူက လက်တစ်ချက် ဆန့်လိုက်ရာ ကျောက်စိမ်းပုလင်းက သူ့ထံသို့ လွင့်ပျံသွားသည်။ ။ စစ်ဆေးပြီးနောက် ပျော်ရွှင်မှုများက မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ပေါ်လာသည်။ ။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို ပြန်တည်လိုက်ပြီး ဇိုမိုကို ဦးညွှတ် အရိုအသေပေးကာ ...

"ဆရာလေးဇိုက တကယ်ကို ကျွမ်းကျင် ပါပေတယ်"

ဇိုမိုရှေ့မှာ ကျောက်စိမ်းစာလိပ်ကို ချထားပေးလိုက်သည်။ ။ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ကာ သိမ်းငှက်နှုတ်သီး နှာခေါင်းနှင့်လူဘက် ခေါင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်ကာ

"မင်းဆီမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်က ရထားတဲ့ ရွှေထုလုပ်ခြင်း အခန်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ရှိတယ် မဟုတ်လား"

"ရှိတယ်"

သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားသည့် ရတနာတစ်ရာ အိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းစာ လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ ဝတ်ရုံနီ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

ဝတ်ရုံနီက ထိုစာလိပ်ကိုပါ ဇိုမိုရှေ့ ချပေးလိုက်ပြီး ရိုးဖြောင့်စွာနှင့်

"အရင်က ရိုင်းပျမိတာကို ဆရာလေးဇိုက သဘောထား ကြီးစွာနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ... ဒီကျောက်စိမ်းစာလိပ်ကို တောင်းပန်တဲ့ အနေနဲ့ ပေးပါ တယ် ... နောင်တစ်ချိန် ကျွန်တော်တို့ အပူလာကပ်တဲ့ အချိန်မှာ လည်း အကူအညီ ပေးပါဦးလို့ "

ဒီလူက လူနပ်ပဲ။

ဇိုမို စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ တစ်ဖက်လူက အကွက်လှလှ ရွှေသွားပြီ လေ။ စိတ်အတွင်းက ဒေါသဖြစ်နေပေမဲ့ ကျောက်စိမ်းစာလိပ်၏ နာမည် ကို ကြားလိုက်ရတော့ စိတ်ပျော့သွားရ ပြန်သည်။ ။ စိတ်ထဲကသာ မဲ့ရဲ့လို က်မိပြီး

"ဒီနေ့လောက် အန္တရာယ် မကြီးရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ဟားဟား ဟားဟား ဆရာလေးဇိုက နောက်နေပြန်ပြီ ... ကျွန် တော်တို့ က စော်ကားမိတာပါ ... အဲဒီလို မလုပ်မိပြန်ရင်လည်း ဆရာ လေးဇိုရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ ပညာတွေကို တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဟဲဟဲ"

ထို့နောက် လက်ကိုမြှောက်ပြီး အရိုအသေပေးကာ နှုတ်ဆက် လိုက် လေသည်။ ။

"ဆရာလေးဇိ အနားယူပါဦး ... ကျွန်တော်တို့ အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါဘူး"

ထိုပြဿနာကောင် ခုယောက် ထွက်သွားမှ ဇိမို သက်ပြင်းချမိသည်။ အင်္ကျီလက်စထဲမှာ ဝှက်ထားသည့် ဘယ်ဘက်လက်မှာ ကိုင်ထားသည့် အင်းစစ်သည် ကို အသာ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်မှာ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရလိုက်သည်။

ရှေ့မှ ကျောက်စိမ်းစာလိပ် ၂ခုကို တွေ့မိပြန်တော့ ဒုက္ခခံရကျိုး နပ်သည် ဟု တွက်မိပြန်သည်။ သေလုမျောပါး ထိတ်လန့်မိနေသည့် လိယင်ဖန်းက ကမန်းကတန်း လင်းဆေးလုံး တစ်ပုံကြီး ထုတ်လိုက်ပြီး ဇိမိုကို ဝူခုန်းတောင်သို့ ပြန်ရန် အတင်းပဲ တိုက်တွန်း လေတော့သည်။ ဤလုပ်ငန်းက အလွန်ကို အန္တရာယ်များ သည် ကော။

နောက်တစ်နေ့မနက် လိယင်ဖန်း ဇိမိုကိုမြင်တော့ မနေ့က အသက်ထွက်လုနီးပါး ဖြစ်နေသူက ခါတိုင်းလိုပဲ ခုန်ပေါက် နေနိုင်သည် ကို တွေ့ရတော့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်။

မောင်လေး ကြည့်ရတာ အရမ်းပျော့ပုံ ရသည်။ အပြင်ပန်းက ပျော့ညံ့ပုံ ရပေမဲ့ အတွင်းက မာကျောနေသည် လား။

အတွင်းဒဏ်က ဇိမို ထင်သလောက် မဆိုးလှ။ မိုအခြေအနေက မြန်မြန် နာလန်ထူဖို့ အကူအညီ ပေးနေသည် လေ။ လဝက်လောက် အနားယူရမည်ဟု ထင်ခဲ့မိပြီး နောက်နေ့ မနက်တွင် တစ်ဝက်လောက် ပျောက်ကင်း သက်သာနေမည်ဟု မထင်ထားမိချေ။ ရက်အနည်းငယ် အတွင်း လုံးဝကို ပျောက်ကင်း သက်သာ သွားပေတော့မည်။

အကောင်းဆုံး အခြေအနေ ရောက်သည် အထိ ဝူခုန်းတောင်မှာ ပဲ

အနားယူဖို့ ရာ သူ ဆုံးဖြတ် လိုက်မိသည် ။ နင်းမိုင်အဆင့် လူတွေ၏ စိတ်နေစိတ်ထားက သိပ်မကောင်းလှ။ နောက်ထပ် နင်းမိုင်တစ်ယောက် ဆိုင်တံခါးဝ ရောက်လာခဲ့သည် ရှိသော် ...

သူ၏ ခြံဝင်းကလေးဆီသို့ ငှက်ငပေါက်ကို စီးကာ အမြန် ပြန်လာခဲ့သည် ။ ဝူခုန်းတောင်ကို ရောက်မှ သူ၏ စိတ်နှလုံးလည်း ဒုန်းဒုန်း ကျရတော့သည် ။ ဝူခုန်းတောင်က သေးသည် ဆိုရပေမဲ့ ဂိုဏ်းအကြီးအကဲများ ရှိနေချိန်မှာ မည်သူကမှ ပြဿနာ လာမရှာရပါ။ စီနီယာ ဝေရှင်း ကျူးကျိအဆင့် တက်တုန်းက ဦးကြီးစင်ရန်၏ ဓားချက်က လူအမြောက်အမြားကို ထိတ်လန့် သွားစေတာ သူ မမေ့သေးပါ။ တစ်ဂိုဏ်းထဲမှာ ကျင်းတန် ငှယောက်ရှိသည့်ဂိုဏ်း တုံဖူးတစ်ပိုက်မှာ မများ လှပါ။

စီနီယာဝေရှင်း ယခုအချိန် ဂိုဏ်းမှာ မရှိတာ စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ တွေးရင်း သူ့ကိုယ်သူ သနားနေမိသည် ။

အကြွေးအကုန် ကျေသည့်အပြင် ကျောက်စိမ်းစာလိပ် တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရလာခဲ့သည် ဆိုတော့လည်း သူ့အတွက် ဇိမ်ယူရမည့် အချိန် ရောက်ပြီလေ။ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသည် နှင့် ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များကို လေ့လာတော့သည် ။

သူ့ထံတွင် နာမည် အမျိုးမျိုးနှင့် ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များ ရှိနေပြီ ဆိုပေမဲ့ အများ စုက အဆင့်မမြင့်ကြပါ။ လက်ရှိ အခြေအနေမှာ သူ့အတွက် ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များက အလျှံပယ်ပဲလေ။ ဂိုဏ်းကလည်း အတွင်းစည်း တပည့်များ အတွက် ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များကို စိတ်ကြိုက် ကြည့်ခွင့် ပေးထားလေသည် ။ သူ့ဆရာမ၏ စာဖတ်ခန်းကိုလည်း ကြိုက်သလို မွေခွင့် ရှိနေသည် ။ သို့သော် ထိုစာလိပ်များကို လေ့လာလျှင်

သူ့အတွက် အချိန်အများကြီး ကုန်ပေလိမ့်မည်။ သူ လေ့လာလိုသော ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ ပေါင်းစပ်ခြင်း၊ ဝက်ပါကျမ်းများက ဂိုဏ်းမှာ များများ စားစား မရှိဘူးလေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များ ရရှိရန် ယခုနည်းလမ်းကို အသုံးပြုခဲ့ရခြင်းပင်။ အများ အပြား ရခဲ့ပေမဲ့လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်အစပ် မရှိပဲ အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုးနှင့် အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရလေသည် ။

ဇိုမိုက သိပ်ပြီး လောဘမကြီးတော့ ကျောက်စိမ်းစာလိပ် အမြောက်အမြား ရသည် နှင့်ကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။

ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များ တွင် အပြာရောင်ပန်းပွင့် ဟူသည့် ဓားကျမ်းတောင်မှ ပါလာသေးသည် ။ အဆင့်မြင့်သော်လည်း ယင်ဓာတ်များပြီး ပျော့ပျောင်းလွန်းရကား မိန်းကလေးများ နှင့်သာ သင့်တော်ပေသည် ။ သူ့လက်ထဲမှာ အသုံးမဝင်မည့် အတူတူ ရှောင်ဂိုကို ပေးလိုက်တော့မည်။ မမ လိယင်ဖန်းကလည်း အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများ နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြီး ဓားပညာကို လေ့ကျင့်နိုင်သည် မဟုတ်။

အရှေ့ဘက် တောင်ထွတ်သို့ အပြေးကလေး ရောက်သွားတော့ ရှောင်ဂိုက ကျူးကျီအဆင့်ကို အောင်မြင်စွာ တက်လှမ်းသွားပြီး အတွင်းစည်းတပည့် ဖြစ်ကာ ရှိဖန်းကို လက်အောက်သို့ ရောက်သွားပြီ တဲ့ ။

ဒီကောင်မလေး သူ့ညီမလေး ဖြစ်လာမည်ဟု ထင်ကို မထားခဲ့တာ။

တောင်ကြားလေး တစ်ခုမှာ 'ရှောင်ဂိုဂေဟာ' ဟု ရေးထားသည့် ပန်းသီးပုံ သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဇိုမို ပြုံးမိသည် ။ တောင်ကြားမှာ ထောင်ချောက်များ အတားအဆီးများ မရှိတော့ ဇိုမို အသာပဲ ဝင်သွားလိုက်သည် ။

ဓားပညာ လေ့ကျင့်နေသည့် ရှောင်ဂိုက ဇိုမိုကိုမြင်တော့ ရပ်တန့် သွားပြီးနောက် ပြုံးပျော်သွားသည်။ ။ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်နှင့် ...

"စီနီယာ"

"ဟားဟား တယ်တော်ပါလား"

ဇိုမိုက ချီးကျူးလိုက်သည်။ ။ တကယ်တော့ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် ရှောင်ဂို၏ ဓားပညာက အမြင်လှပေမဲ့ စာကွက် များ ပြားလှသည် ကို မြင်ပြီး သား။ အပြာရောင်ပန်းပွင့် ဓားကျမ်းကို ရှောင်ဂိုထံပေးရင်း

"ရော့ မင်းအတွက် ... မင်း လေ့ကျင့်လို့ ရတယ်"

မေးခွန်း အနည်းငယ်လောက် မေးပြီးနောက် ဇိုမို နားလည် သွားရ သည်။ ။ ဆရာမက တံခါးပိတ်ပြီး ဆေးဖော်စပ်နေတုန်း ဆိုတော့ ရှောင်ဂို ကို သင်ပေးချိန်မရသေး။

ချွေးများ စို့နေသည့် ပန်းသီးကဲ့သို့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း စီနီ ယာ တစ်ယောက်၏ တာဝန်အရ လမ်းညွှန်ချက်တွေ ပေးနေလိုက်သည် ။ သူလည်း ဓားပညာကို လေ့ကျင့်နေတာ အချိန် အတော်ကြာပြီလေ။ စီ နီယာ ဝေရှင်းလောက် မတော်ပေမဲ့ ဓားအနှစ်သာရ နှစ်ခုကို နားလည် ထားသည် ဆိုတော့လည်း ချင်းချိန်လို လူမျိုးထက်တော့ အမြင်သန်ပါသ ည်။ ။

"မင်းအခြေခံက အတော်ကို ပျော့ညံ့နေတာပဲ"

ဇိုမိုပြောလိုက်တော့ ရှောင်ဂို ချက်ချင်း မျက်ရည် ဝိုင်းလာပေမဲ့ မကျ အောင်တော့ ထိန်းထား လေသည်။ ။

"ရှေ့လျှောက် ငါ့တောင်ကြားမှာ လာပြီး ဓားပညာလေ့ကျင့် ... အား တဲ့ အချိန် ကြည့်ပေးမယ်"

ဇီမိုစကားကို ကြားရတော့ ရှောင်ဂိုမျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းက ပွင့်လာပြန်သည်။ ။

အနောက်ဘက်လေပြင်း ခြံဝင်းကလေး အတွင်း ...

ဇီမိုက တငြိမ်ငြိမ်နှင့် လှုပ်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း နေပူဆာလှုံကာ ဇိမ်ခံနေသည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ တော့ သူလေ့လာထားသည့် ကျောက်စိမ်း စာလိပ်များမှ ပညာရပ်များကို စစဉ်းစားနေမိသည်။ ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှောင်ဂိုက ဓားပညာကို ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အသံတိတ် လေ့ကျင့်နေသည်။ ။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ငှက်ပေါက် ဝင့်ကြွားစွာနှင့် နားနေပြီး တစ်ချက်တစ်ချက် အမွှေးများကို အပြာရောင် နှုတ်သီးနှင့် ထိုးပြီး သပ်ရပ်အောင် လုပ်နေသည်။ ။

စဉ်းစားရင်း ခေါင်းရှုပ်နေသည့် ဇီမို မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ငှက်ပေါ၏ အပြုအမူကို မြင်လိုက်ရတော့ အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားရသည်။ ။ မြေပြင်က ကျောက်ခဲကို ကောက်ပြီး ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟန်ရေးပဲ ပြနေ"

ငှက်က စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်ရင်း တောင်ပံများ ခတ်ကာ ပျံသန်းလိုက်ပြီး ခဲလုံးကို ရှောင်တိမ်း၍ ဇီမိုကို အထင်သေးသည့် မျက်လုံးများနှင့် ပြန်ကြည့် နေသေးသည်။ ။

ရှောင်ဂို တုန်လှုပ် သွားမိသည်။ ။ ငှက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဇီမို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း နေတာကို တွေ့ရတော့ မရယ်ပဲ မနေနိုင်တော့။ သူမ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများ တောင် မန်ကျည်းပွင့်ကဲ့သို့ မှေးစင်းသွားရသည်။ ။

ရှောင်ဂို ရယ်နေတာကို တွေ့ရတော့ ဇီမို ချောင်းခြောက် နှစ်ချက်

ဆိုးမိလိုက်၏။ စီနီယာ တစ်ယောက်၏ ဟန်ပန် အပြည့်နှင့် ရှောင်ဂိုအနားသို့ လျှောက်သွား လိုက်သည် ။

"ဓားပညာ လေ့ကျင့်နေတဲ့ အချိန်မှာ အာရုံပျံ့လို့ မရဘူး ... အာရုံစူးစိုက် ထားမှ သာ"

နားထောင်နေရသည့် ရှောင်ဂို ရယ်ချင်ပေမဲ့ မရယ်ရဲပဲ အောင့်ထားရသဖြင့် မျက်နှာက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည် ။ ဇိုမိုကတော့ သတိမထားမိ။ ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်ပြီး ပုယောင်လေသံအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း အတုခိုးရင်း စကားကို လက်စသတ် လိုက်လေသည် ။

"ဓားပညာထက် ရိုးရှင်းတာ ဘာရှိသေးလဲ ... တကယ်လို့ အိုး ... မင်း အနေနဲ့ အကြိမ် ထောင်သောင်းချီပြီး လေ့ကျင့်လို့ ရှိရင် နားလည် လာလိမ့်မယ် ..."

စကားဆုံးတာနှင့် လက်ယမ်း ပြလိုက်ပြီး

"သွားလေ့ကျင့်တော့ ... ငါလမ်းလျှောက် ထွက်လိုက်ဦးမယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း တောင်ကြား အပြင်သို့ ထွက်သွား လေတော့သည် ။

ရှောင်ဂို နေ့တိုင်း လာလေ့ကျင့်တော့ ဇိုမို အစား ကောင်းကောင်း စာရသည် ပေါ့။ အသားဟင်းချိုတို့ လင်းအစားအစာတို့ ကို ဇိုမိုကို စားမြန်စေသည် ။ အဲ ဒေါသထွက်စရာ တစ်ချက်က ငှက်စုတ်ငှက်နာပါ ဝင်တွယ်နေခြင်းပင်။ ဒင်းက ရှောင်ဂိုရှေ့မှာ သနားစရာ သရုပ်ဆောင် ပြတာက ထိရောက်မှု ရှိသွားတယ်လေ။ ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဇိုမို ဘာမှ မတတ်နိုင်လိုက်။

"ရှုလွတ် ရှုလွတ် ကောင်မလေး အသားကို စားလိုက်ရ အတော် အရသာ ရှိမှာ ကွ"

တောင်ကြားအပြင် ရောက်တော့ ပုယောင် ထွက်လာသည် ။
ရှည်လျားသည့် လျှာကို ထုတ်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်း သိမ်နေသေးသည် ။
တောင်ကြားအတွင်းသို့ မျှော်လင့် တမ်းတသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်နေ
လေရဲ့ ။

ဇိုမိုကတော့ ပုယောင်၏ အပြုအမူကို ရိုးနေပြီ ဖြစ်ရကား

"ဟွန့် ဒီတောင်ပေါ်မှာ ယောင်မိုကို အမျိုး ဖြုတ်ချင်တဲ့ သူတွေ
အများကြီး ... သေမှာ မကြောက်ရင်လည်း ရှေ့ဆက် လျှောက် လိုက်
လေ"

ပုယောင်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပဲ

"သူတို့ ငါ့ကို တွေ့အောင် မရှာနိုင်ပါဘူးကွာ"

"ခင်ဗျားက သူ့ကို စားလိုက်ရင် ကျုပ်က ဘာမှ စားစရာ ရှိမှာ မဟု
တ်ဘူး ... အဲဒီတော့လည်း နှစ်ယောက်စလုံး သေပွဲဝင် ကြတာပေါ့"

ဇိုမိုလည်း သူ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်ပြလေသည် ။ ရှောင်ဂို၏ အ
ချက်အပြုတ် လက်ရာက အလွန် ကောင်းသည် လေ။

"ဟွန်း သူ့ကို မစားရဘူး ဆိုတော့ ငါ့ကို အငတ်ထား မလို့ လား"

ပုယောင် နှာမှုတ်လိုက်သည် ။

"ငါ ဝိညာဉ်တွေ လိုတယ်"

"ဓားလိုက်ဂူထဲက ယင်မိစ္ဆာတွေ နောက်ထပ် ပေါက်ဖွားဖို့ အချိန်လို
တယ်လို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောထားတာလေ"

ဇိုမိုက ပုယောင်ဟန်အတိုင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည် ။

ပုယောင်မျက်နှာမှာ လွမ်းမော တမ်းတသည့်ဟန်က ပေါ်လာပြန်သ

ည် ။

"ဒီနေ့လောက်ဆို ရလောက်ရောပေါ့ ... နည်းနည်းလောက်ရလည်း
အဆာပြေတာပေါ့။"

ပြောပြီးသည် နှင့် ဇိုမို ဘာမှ မပြောနိုင်ခင်မှာ ပဲ ပုယောင်က ကျင်းရှိ
တချို့ကို ပစ်ချလိုက်သည် ။ အလင်းရောင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူတို့
ပျောက်ကွယ် သွားကြသည် ။
